

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3. год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

— 40 сот. —

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

— „ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3., —

І. поверх.

Пролетарі всіх народів єдняйтеся!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного слова.

Український Директоріат в Києві.

Варшава, 16. грудня. (ПТА. Бюро Вольфа.) Вчора обсадили війська Українського Директоріату Київ. Гетьман абдикував. Його кабінет уступив. Директоріат складається з Винниченка, Петлюри, Андрієвського.

Зі Жмеринки доносять, що Одеса і Миколаїв піддалися революційним українським військам.

Антан признає самостійність України.

З Берна телеграфує д-р Е. Левицький, що коаліція признає Україну самостійною державою, а що до українських земель бувшої Австрії (східна Галичина від Сяну і північна Буковина по Серет) застерігла, що вони мають бути зеднані з цілою Україною.

Воскресення угорської України.

Кожен народ має свій трагічний 1814 рік. Таким роком був для Австрії 1914 р., се є початок світової війни. Війна та знищила Австрію і всі старі порядки, які в ній панували. В старій Австрії два чинники грали першу роль. З одного боку Літави Німці та Поляки, а з другого Мадяри.

Все те провалилось. В Австрії і сліду його вже не має. Встали полудневі Славяне, Італійці та Українці та проголосили свої народні республіки.

А тепер розпадається малярське ярмо. Встали Хорвати, Сербі, Румуни, перед кількома днями проголосили свою республіку Словаки, а тепер приходять Українці.

Триста делегатів з комітетів Берг, Угоча, Ух і Мармарош зібралися дня 12 грудня в великій ратушевій салі в Пешті і одногосно, по рефераті д-ра Іліядора Стрипського (що в 1915—1916 р. видавав місячник „Україна“ в малярській мові в Будапешті) зажадали рішучо повної національної та політичної автономії.

Угорська Україна заговорила і повстала до життя.

Десь перед десятима роками був я там у них з проф. Вовком, щось два місяці. Ми їхали тоді від міста до міста, від села до села, ми жили разом з ними, ночували в їх хатах та пересиджували довгі вечори на розмовах про їх горе та злидні. І страшно вони були бідні. Інтелігенція вся змаляризована, священство без крихітки любови до народу, малярони, декотрі з них москвофіли „малярського типу“, а народ — темна, нещасна, безпросвітна, неграмотна маса.

Ні школи, ні читальні, ні доброго слова сей нещасний мужик ніде не находив.

І здавалося, що вони пропавші, бо ненаситна і безпошадна була тодішня імперіалістична політика малярських шовіністів. Вони видали безпардонну війну всім немалярським народам та відобрали їм останнє, що вони їм мали, а саме народні школи.

Даремно боролися за права для них наші малярські товариші соціалдемократи; — перемога малярської шляхти була за велика.

Тепер всі ті немалярські народи самі встали, упінулися за свої права та борються за них. Помогти тим нашим закарпатським братам та подати їм руку, се обов'язок в першій мірі наш, горожан Західньо-Української Республіки.

Всесвітня війна — всесвітня революція.

(Докінчення.)

Та війна витворила поволи обставини й умови поновного зєдинення соціалістичних бєвих рядів. А тепер, коли революційні наслідки великої воєнної катастрофи зазначилися так ясно і яскраво, роздор в соціалістичнім таборі стає не тільки злишній, безпідставний, але він зачинає скрізь счезати.

Найтяжші, найглибші розміри приняв роздор в німецькій соціалній демократії. І там він з хвилею упадку пруського імперіалізму, з хвилею проголошення республіки счез майже безслідно. А німецька соціална демократія була перед війною взірцем новочасного соціалістичного руху; вона була гордістю соціалістичного Інтернаціоналу. Тому такий болючий для кожного соціаліста був роздор в німецькій таборі соціалістичнім; тому таким радісним фактом є поновне зєдинення сеї передньої сторожі пролетарського Інтернаціоналу.

Роздор сей пригадає нам роздор в німецькій руху робітничім 60-тих років перед війною 1870 року. Роздор між лєссялянями під проводом Швейцера та айзенахстами (під проводом Лібкнехта і Бебля) счез по війні 1870 року. Конєць теперішньої великої війни приніс конєць межиусобицям в рядах німецької соціалдемократії.

І се добрий знак для цілого всесвітнього соціалізму. Коли вже в 1917 році можливі були перші кроки відновлення Інтернаціоналу, за часів звисних переговорів в Штокгольмі, то тепер відновлення Інтернаціоналу є вже квестією найближчого дня.

Та соціалістичний Інтернаціонал ждуть тепер, коли перед ним відкриваються такі далекі горизонти, великі труднощі, ждуть незвичайно важкі й тяжкі завдання.

Контрреволюція, імперіалізм не дрімає. Розсипався на віки в руїну царат; повалений імперіалізм Гогенцоллернів. Та більше грізний і могучий стає перед соціалістичним пролетаріатом імперіалізм побідних держав антант.

Тим самим духом гордого імперіалізму, який віяз з берестейського мира, дише й теперішній побідний імперіалізм, що в Версалью засяє судити, карати й милувати цілий світ.

І одне вже тепер слідне у керманців побідного західньо-європейського імперіалізму: його глибока, непереєднана ненависть до соціалізму, до тих новочасних республік, в яких перший голос має революційний пролетаріат.

Та соціалізм, що перейшов побідно страшливу кризу великої всесвітньої війни, може з певністю остаточної побіди глядіти в будучність. Життє йде йому на зустріч; неволима льогіка історії, що на смерть засудила царат і німецький імперіалізм, не спиниться перед імперіалізмом західньої Європи.

Ми, соціалісти, що хоч бачимо, які нас ждуть тяжкі завдання, можемо — дивлячись на невдержимий дотеперішній побідний похід соціалізму — спокійно вижидати грядучих днів.

„Горі імієм серця!“

М. Ганкевич.

Зі зїзду ППС.

В другім дни виголосив тов. д-р Перль реферат про політичну ситуацію. Наперед референт обговорив зовнішні справи і підчеркнув, що побіда антант будь що будь повстрїмала похід революції.

Коаліційні держави мають досить сили, щоб стати консервативним чинником не в розумінню пруського юнкерства, але в значінню обєрони капіталістичного устрою. Коаліція хоче тепер накідати свою волю і силу. Проби переворотів будє поборювати й соціалісти будуть примушені виступити проти насильних порядків. Гарні є „засади“ Вільсона, що пригадують утопії соціалістичних фантастів, але в капіталістичнім устрою вони не

можуть бути здійснені. Гарним словом мусимо протиставити самостійність дійсно вільного союзу вільних народів. Займаємо становиско миру, згоди з народами. Мусимо боронитися, коли Українці оголошують Львів за своє місто, але узажаємо за властиву дорогу в тім спорі порозуміннє між народами.

Бєсідник переходить до внутрішних справ і зазначає, що побідив робітничо-селянський табор, а се викликало вибух встєклости реакції, якою є „народова демократія“. На село підємо з власною програмою, але в разі потреби разом з людєвцями. Новий порядок мусить опиратися на демократії, инакше будє анархія.

Вияви гр. Черніна.

Напрасний розпад Австро-Угорщини розв'язав уста дискретним дипломатам і політичним світ довідуюється з зачудуванням, що діялося від довшого часу за політичними кулісами габсбурської монархії. Найновішу сенсацію сього роду зготював бувший міністер заграничних справ гр. Чернін, один із найвизначніших дипломатів, які мала колинебудь Австрія, при сім — з демократичного і загально-людського становища — таки найсимпатичніший. Дня 11. с. м. виголосив він у Відні велику політичну промову, в якій кинув сніп яркого світла на час svojого трохи більше як однорічного (1917/8) урядування. Провідна думка думка вияв гр. Черніна така:

Обіймаючи уряд заграничних справ на початку 1917 р. не мав він ані троха ілюзій, який будє кінець війни, що вона мусить довести до розпаду монархії, політичної і соціальної революції. Доказ сього бистрого предвиджування дав він у пропамятній записці цісареві дня 12. цвітня 1917 р., в якій на причуд ясно й вірно висловив він свої погляди й побоювання. З огляду на се уся політика гр. Черніна змагала до того, щоб за ціну територіальних жертв довести скорше до мира, заки почнеється катастрофа і сим способом уратувати те, що ше будє можливо, спеціально династію. Одначе й ся політика потерпіла повну невдачу, тому що гр. Чернін не міг спонукати до такої самої політики й Німєччину, чи радше не міг перемогти безмежного впливу новочасного бога війни ген. Людендорфа, що не хотів чути про якісь уступки Німєччини, тільки своїми безупинними блискучими побідами гіпнотизував велику частину німецького громадянства вірою у т. зв. побідний мир (Siegfrieden). В боротьбі між Черніном і Людендорфом сей другий переміг, бо перший — сам собою слабша індивідуальність ніж Людендорф — як міністер залежної на всіх полях від союзника Австро-Угорщини був засуджений на безнадійну безсильність... Подібно мусів гр. Чернін боротися з малярським імперіалізмом. Дивно тільки, що він уступав не задля того змагання з Людендорфом, тільки ізза особистого конфлікту з цісарем Карлом.

У своїй промові порушив гр. Чернін кілька наворотами українську справу, зокрема зупинився довше на берестейськїм мирі. Хоч не маємо права назвати його ворогом України, то таки уважав він чомусь потрібним зазначити, що в Бересті українським домаганням ішла на руку головно Німєччина через ген. Гофмана і задля сеї підмоги був він приневолений узнати українські права до Холмщини та згодився на поділ Галичини. В иншій місци гр. Чернін признається навіть, що літом 1917 запропонував він Німєччині т. зв. німецько-польську розв'язку, в замін за відступленнє Франції Альзасії і Лєотарингії. При сім до Польщі мала була прийти ціла Галичина. Гр. Чернін вірив, що Німєччина вмітєме охоронити Українців від Поляків... Та й сей плян зустрів в Німєччині відмову. (і)

Воєнна ситуація.

Воєнних комунікатів не подаємо, бо з пресового бюра ми не дістали, а з польських газет подавати не вільно.

„Viel Feunde, viel Ehre“...

Пол. Аг. Тел. доносить, що польське правительство вручило ноту німецькому послови в Варшаві гр. Кеслерови, повідомляючи його про зірване дипломатичних зносин з Німеччиною і з визнанням його до опущення Польщі враз з цілим посольським персоналом. Як мотиви до цього кроку подає нота, що німецькі окупаційні війська на схід від Польщі усліджують польську людинність, а попирають живла ворожі Польщі і через се витворюють небезпеченство для окраїн Польської Республіки. Німецькі влади стоять в зносинах з російськими більшовиками і помагають зростови більшовизму на польських землях. Німецькі окупаційні війська над Бугом зволікають з евакуацією і уділяють санкції перекиненню українських ділань на землю Холмську і Підляшє і через сотворення не завершених фактів ділають на шкоду Польщі і приципляються до сотворення пропасти між польським і українським народом. Надто утруднюють Німці зносини Познаньщини з Польщею, а німецькі організації „Heimatschutz Ost“ і „Ostmarkverein“ провокаційно виступають проти Польщі. З огляду на се все зірвало польське правительство дипломатичні зносини з Німеччиною і німецький посол виїхав з Варшави.

Зірване дипломатичних зносин не означає ще виповідження війни.

У Львові не вільно розмовляти по українськи!

Дня 16. грудня на вулиці Городецькій розмовляли по українськи два залізничні кондуктори, тт. Яків Козак і Теодор Коцупер. Якийсь кракус-легіоніст, почувши українську мову, арештував т. Коцупера і відвів його на городецьку рогачку до якоїсь команди. „Старший“ випустив його на волю, записавши собі адресу.

Отже в вільній, „демократичній“, „польській“ Львові — не можна на вулицях говорити по українськи!

Бандитизм в західній Галичині.

Газета „Lud katolicki“, в ч. 49. подає таку допис з бжеського повіту:

Від кількох тижнів уживаються в околиці Бжеська, Щепанова, Заборова, Божешіна, Вегжичович, Забави і Радлова банди уоружених в кри-с т. зв. „большевиків“. Тими більшовиками є не Москалі, Прусакі або Українці, але хлопські сини і то навіть багачські сини. Банди ті рабують, а участь в рабунках беруть навіть старші жінки і дівчата!

Ось що діється в польській часті Галичини! Та про се мовчать львівські польські газети.

НОВИНКИ.

— Партийний секретаріат УСДП. обняв з нинішнім днем тов. д-р Михайло Фільц. Він веде також бюро правної поради і справи безробітних. Львокль секретаріату знаходиться при вулиці Руській ч. 3.; години урядові від 10—12 і від 5—6 що дня.

— Обивательсько-військова ревізія в Національній Музееві, — шеста з ряду — за зброєю і амуніцією, відбулася 16. грудня перед півднем. В ревізії взяли уділ більше 10-ти обивателів ділничі.

— „Український Голос“. Вчора дістали ми від особи, якій удалося передістатись до Львова з „тамтої“ сторони одно число „Українського Голосу“, органу Державного Секретаріату Західно-Української Республіки. Число носить дату 1. грудня і є десяте з ряду. Появляється щодня в Тернополі. На зміст складаються отсі статті: Розпорядок команданта військового округу в Тернополі д-ра Н. Гіряка, розпорядок державного секретаріату судівництва (підписано: д-р Сидір Голубович), статті: „Щасливая тая доріженька, куди вони йдуть“, „Wolni z wolnymi“, поклик: „Брати селяне й робітники!“, „Ogniem i mieczem“, „Міжнародне положення“, Новинки та Оповідки.

— В справі конфіскації 9. числа „Вперед“ одержали ми отсе письмо: „В імени права! Суд краєвий карний як Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Державної Прокураторії, що зміст часописі „Вперед“, число 9, з дня 10. грудня 1918 в статті „Чи за Львів“ в уступі від „Навіть о велику посілість“ до кінця містить в собі ґривни з § 300 к. з. і арт. IV. уст. з дня 17. грудня 1862. Нр. 8. В. з. д. 1863. узнав до-

конану в дни 9. грудня 1918 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к. заказ дальшого розширювання того друкового письма. Львів дня 11. грудня 1918“. (Підпис нечиткий).

— Ранених на техніці можна відвідувати вже без перепусток що дня від 1—3 год. попо-лудни. — Нові ранені на салі 21: УСС. Шута Федь і Матвій Онофер.

Брехня має короткі ноги. Вчовашний „Kurjer Lwowski“ подав цілу низку цілий, чому прийшли англійські офіцери до Львова. Се „дивувало“ „Gazet-y Wieszorn-y“ і вона вислала свого репортера до англійських гостей, щоби провітрити, кілько є правди в донесенню „Kurjera“. „Gazeta Wieszorna“ пише в сій справі: „На наше велике здивування наш представник зістав поінформований через англійських офіцерів, що „Kurjer Lwowski“ знав про їх місію більше, як вони самі“. Офіцери ограничилися перед представником „Gazet-y Wieszorna“ і, що місія їх має за задачу лише поінформуватись про львівські події і про цілу ситуацію в місті. На всякий случай мали англійські гості нехотючи добру нагоду довідатись про правдивість польських інформацій.

— „Помилка“. Як доносить „Tagblatt“, польські влади арештували й вивезли до Перемишля разом з іншими закладниками лікаря д-ра Вільгельма Габля, Жида-асимілятора, — беручи його за його іменника, посла до парламенту й провідника сїоністів, який помер перед 8 роками! Дперва опісля, коли пізнали „помилку“, відставили його назад до Львова!...

— Велика демонстрація Жидів в Новім Йорку відбулася з нагоди протижидівських погромів у Львові. По численних зборах, на яких ухвалено острі резолюції, відбувся величезний похід, в яким взяло участь пів мільона осіб.

— Жидівська Нац. Рада у Львові на своїм засіданню дня 14. с. м. заложила енергичний протест проти арештування і вивезення президентів Ради д-ра Льва Райха і д-ра Мих. Рінгля, члена Ради д-ра А. Гавсмана і редактора М. А. Тененблята.

— На ранених укр. мовнірів зложила Зиновія Поліщукова 10 кор., М. Б. 30 кор.

— З священних кругів просять нас о поміщенне отсього комунікату: Іменованне нових крилошан в св. Юрі. Від довших років було в львівській Капітулі більше крилошанських місць опорожнених. Митрополит зараз по повероті з рос. полону розписав конкурс на крилошан і предложив б. австр. правительству свою пропозицію до потвердження. Одначе міністерський референт, наш „przjaciel“, відложив умисно справу на бік. Дперва після упадку Австрії іменував митрополит, користуючися своїм правом, отсих трох крилошан: о. Теофілія Обікевича, проповідника при церкві св. Юра, о. Олексія Пясецького, б. пароха і канцлера, о. Леонтія Куніцького, духовника семінара.

— З Черновець доносять, що черновецька румунська національна рада в порозумінню з букарештентьким правительством віддала знову митрополітичній уряд знаному вороги українського народу, Репті.

— Вуголь для Львова. Господарський міський уряд одержав малу скількість камінного вугля і оголошує, що від 16. до 22. с. м. буде продавати вуголь в міській різні, вул. 29. Листопада ч. 75 і при вул. Чернецького ч. 6. — за відітненем відповідних купонів вугльових карт — опаловий вуголь по половині з коксом по 5 К за 25 кг. — щодня від 8—12 год. рано. Коли надійде в протягу тижня заповіджений вуголь, буде продаватись у всіх районових складах на такий лад, як те було означено в оголошенню з 5. жовтня 1918 р.

— Бем-Ермолі у Відні. Командант австрійської армії, оперуючої на Україні, Бем Ермолі, про котрого свого часу доносила польська буржуазна преса, що він обняв начальну команду над українськими військами в Галичині, живе спокійно у Відні, здалека від галицького терену війни.

— Друнарьська похибка. В „Відповіді Правительства Зах. Укр. Нар. Республіки“, поміщений у вчорашнім числі „Вперед“, в кінцевім уступі, вкралася похибка; а саме: замість „сі члени польських оружних відділів, котрі не є горожанами нашої Держави“, видруковано: „не члени польських оружних відділів“.

— Місцева команда і команда міста наліслала нам комунікат, в яким звизає всіх членів міської горожанської сторожі до точного виконання прийнятих на себе обовязків.

— На піддержанне українського робітничого дневника зложили далі (в коронах): Меланія Гарасимович 20, Оля Герета 12:50, Б. 10, Олена Каштанюк 20, Дідич Іван 20, Мурович Волод. 20, Деркач Пилип 20, Хомяк Михайло 2, Рибак 5, Марія Стельмахова 10, В. Г. 20, Л. 4, В. Ф. 10, П. Г. 20, Оля Дудриківна 10, Ірена Юзичівна 6, Юлія Любимель 10, Богдан Савчак 20, Богдан Булик 5, Франц Тузак 10, Зофія Романківна 5, Я. Стефанович 20, А. Лушпінський 10, д-р Чирнянський 10, д-р Еміль Калитовський 10, Анна

Радовичівна 10, Антін Лігінювич 4, Теофіль Український 5, Катерина Туркалівна 5, Стефанія Сафянчуківна 5, Іван Яримович 10, Скваркова 5, Ярослав Пачовський 10, Голян 10, Фуфка Янкевич 20, Дарка Навроцька 10, Марія Ліщинська 10, Іван Ігнат 5, Стефанівський 50, Василь Сень 5, Слюзар 20, Микола Г. 10, Жид 20. Разом 533 50 (Далі буде.)

Оповідки.

— Наших львівських передплатників просимо покищо відбирати газету особисто, бо пересилка тепер дуже утруднена. — Адміністрація.

— Львокль Львівського Українського Горожанського Комітету знаходиться при вулиці Руській ч. 3, другий поверх. Урядові години: від 9—1 і від 2—3 попол.

— До Управи II. укр. гімназії св. Кирила й Методія в Київі, Козленка. Артист-маляр Микола Ізасюк пробуває у Львові. Прохає Вас дуже заопікуватись його дочками Оленою і Олесею до його повероту в Київ. Українські часописі прохаю о передрук. 1—3

Ширіть скрізь свою робітничу газету, передавайте її з хати до хати, з рук до рук! Збирайте силадні на пресовий фонд „Вперед“.

Оголошення приймається по 1 короні за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголо-ситься в адміністрації „Вперед“.

Багатого вугіллям прохаю дуже відпродати мені сотнар-два на чорну годину. Ласкаві аголошення до адміністрації „Вперед“ під „Вугіллям“.

Дозорець дому потрібний. Зголошуватись у господині, вулиця Собієського ч. 15., I. поверх, другі сходи.

О. СКРЕНТОВИЧ, СТАНИСЛАВІВ. Ми всі здорові, що діється з тобою? — Марія.

Читачів „Вперед“ проситься повідомити родину ЛЕВІ ФРАНЦОВ в ТЕРНОПОЛІ, що ми всі здорові. — Леон.

Прощу читачів „Вперед“ повідомити ПІНКАСА ЗАЙД-МАНА в ВОРЩЕВІ, що Ефрїм Розенген і родина живуть і добре маютьесь. Інші часописі проситься о передрук.

Прощу читачів „Вперед“ повідомити МАБРА РОЗЕН-КРАНЦА в СНАТІНІ, щоби помешканне для мене за-держав і відреставрував. — Н.

Хто має яку відомість про КАРОЛЯ ЛІФЕРАНТА, австрійського поручника, Feldpost 203, Юзівка, Катерино-славська губернія, прощу повідомити Фаденгехтову, Львів, Пенарська ч. 16.

ІВАН ЛЮБЯНЕЦЬКИЙ з женою повідомляють родині в КОРШИЛІВЦІ, що живуть і перебувають у Львові. Інші часописі проситься о передрук.

ДЕРЖЕКО, ЗВОРИВ. Ми здорові і безпечні. — Володко.

Читачів „Вперед“ проситься повідомити КОРНЕЛЮ ГАВРИСЕВИЧ в ЧАТРОВІ ad Бунавіці, що ми всі живемо і є здорові. — Влянка.

Прощу заакомих о повідомленне моєї жени, яка перебуває у о. МОГИЛЬНИЦЬКОГО в ДЖУРЮВІ почта ОБЕРТИН, що ми всі трое здорові у Львові. Інші часописі проситься о передрук. — Михайло Руденський.

СИДІР ГАНКЕВИЧ — УСТЕ ЕПІСКОПСЬКЕ. Юліан, Леоніда і Павло разом у Львові; всі здорові.

РАДНИКА КОЗАКЕВИЧА, САМБІР, і кожного зна-омого прощу повідомити родину, що я здоров у сестри Ванди. Прощу о вістку. — Радник Бейнарович.

ОНУФЕРКО, СТАНИСЛАВІВ. Я і всі наші у Львові здо-рові. Здоровлю Вас і Зося. — Володимир.

ВАСИЛЬ РУДИЙ в ПІДТАЙПАХ. Коли Маняцько в до-ма, нехай чекає на батька. Дайте знати, чи Ви здорові. Пісарек.

ТЕОДОР КОРОЛИК з дітьми повідомляє свою женоу в КОШЛЯКАХ, пов. Збараж, що ми всі у Львові здорові. Інші часописі проситься о передрук.

РОМАН РОНДЯК в РУДКАХ. Ми всі здорові. Що ді-ється з Мамою, Славком і з Тобою? Інші часописі про-симо о передрук. — Оля.

РАДНИК В. ДОЛЬНИЦЬКИЙ, ЗОЛОЧІВ. Прощу доне-сти Родичам до Сварявця, що я здорова і мешкаю при вул. Потоцького ч. 38., у п. Л. Коли можливо, прощу о вістку. — Ірена.

БРОДИ. Хто має яку вістку о ЛЕОПОЛЬДІ АЙХГОРНІ в Кракова (виїхав з кінцем жовтня в напрямі Львова), аволить ласкаво донести під: „Шерер“ Львів, вул. Краєцьких ч. 15.

ІНЖ. Р. і Ф. ЯНУШ. — Ми здорові. — Михайло.

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ ГНАТКЕВИЧ, ученик VI кл. гімн. II. української гімназії в Київі. Славо! Дай знати о собі, чи живеш. — Люба. (Хто мавби відомість о нім, хай повідомить редакцію „Вперед“).

Читачів „Вперед“ проситься повідомити Д-рову ГАР-МАТІЙ, що муж здоров в Сандомирі. — Устияно-вичева.

ПЕРЕМИШЛЬ, Микола ч. 6. Маняцько! Я по іспиті, здо-ров і безпечний у Львові. — Михайло.

РАВІН ЙОСИФ ЛЯНДАВ в БОЛЕХОВІ. Ми здорові. Ласкавих читачів просимо о повідомленне. Браття Дінгот, Бра-вер і родина Курц.